

Zengő Hírek

II. évfolyam 3. szám

„Zengő madár ágrul ágra, Zengő ének szájrul szájra.” (Arany J.: Regé a csodaszarvasról)

Kedves Zengővárkonyiak!

Indulhat-e a szeptember nyulgasan? Nem hiszem, legalább is nem ez a jellemző. A hőségtől nyomott, hosszúra nyúló nyári napok után megérkezik a hűvösebb idő, és valahogy mindenki életre kel. Elkezdődik a tanév, mindenki hazatér a nyaralásból, tervezgetünk, új projektekbe fogunk.

Egy önkormányzat életében természetesen nyáron sincsen megállás, de az őszi pezsdülés azért az önkormányzati munkában is érzékelhető. Zengővárkonyban sem volt ez másképp idén szeptemberben sem. Így őszi lapszámunkban is bőven van miről beszámolni.

Lapunkban olvashatnak a megújult Tájház és Szalma-Kincs-Tár átadásáról, de betekintést engedünk az idén indult felsőtagozat életébe is, és visszaemlékezünk a jubiláló táncsoportunk elmúlt 50 évére.

Kellemes olvasgatást, szép őszi napokat kívánunk!

Zengővárkony Község Önkormányzata és Fülöp Szilvia, szerkesztő

Fotó: Bori Gábor

ARANYOSI ERVIN: ŐSZ VAN

Ősz van, hűvös idő,
didergős a reggel.
Nem is találkozunk
víg madársereggel.

Mogorva a kedvünk,
a lelkünk is fázik.
Felhők mögött a Nap,
s a Föld könnyben ázik.

Ám az erdő, az szép,
újra kivirágzott,
színes levél formál
ezernyi virágot.

A szélnek nem tetszik,
nagyját leszaggatja!
Gyászinduló lenne,
a szarvasbögés hangja?

Én nem így gondolom,
inkább jövőt ígér,
hogy egyszer véget ér,
az a közeli tél.

Ha a tél közeleg,
tavasz jár nyomában.
A jövő csírája
itt ébred a mában!

Szeptember 3-án örömmel volt Zengővárkonyban, hiszen hosszú évek felújítási munkálatai után végre újra megnyithattuk a Zengővárkonyi Tájházat.

Kétszeres volt az öröm, hiszen nem csak a szép szoba lett ezáltal ismét látható a nagyközönség számára, de a Szalma-Kincs-Tár gyűjteménye is nagyobb, tágasabb és frekvenciáltabb lett. Az épület felújítását a Teleki László Alapítvány Népi Építészeti Programja keretében kapott támogatásból valósította meg az Önkormányzat. A szép szoba berendezése számos csodás darabbal gyarapított Császár János eddig Pécsvára-

don őrzött gyűjteményéből Ácsné Dr. Császár Piroskának köszönhetően. A Janus Pannonius Múzeum munkatársai minden segítséget megadtak, hogy a szép szoba teljes pompájában ragyogjon a megnyitónapján. Ezúton is nagyon köszönjük nekik, és Millei Ilona restaurátornak a rengeteg munkát. A Tájház és Szalma-Kincs-Tár szerda kivételével minden nap látogatható, zengővárkonyiak számára ingyenesen megtekinthető. Várunk szeretettel minden érdeklődőt!

A megnyitóról és a Szalma-Kincs-Tár megújult gyűjteményéről a 8. oldalon olvashatnak bővebben.

50 ÉV A KULTÚRA ÉS HAGYOMÁNYOK SZOLGÁLATÁBAN

A ZENGŐVÁRKONYI HAGYOMÁNYÓRZÓ MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET JELENE...

50 évvel ezelőtt alapította Császár János a Zengővárkonyi Hagyományörző Művelődési Egyesület jogelődjét. Az idős, gyengélkedő tanító úr hamarosan átadta a csoport vezetését kedves tanítványának, Töttös Sándornak, aki hosszú évekig vitte vállán az egyesületet, Galambos Jenőné, Éva néni segítségével. Utána is lelkiismeretes vezetők egyengették a csoport útját Tóth Gábor, Józsa-Papp Éva, Mohácsi István, Dobszai Krisztián, Markovicsné Horváth Mária személyében.

A hagyományörző egyesület fennállásának 5 évtizede során számos díjban, elismerésben részesült, csakúgy, mint a táncscsoportot kísérő Köpüfa zenekar.

Csoportunk célja, hogy gyűjtse, bemutassa, éltesse és továbbadja Zengővárkony anyagi és szellemi kultúráját.

A táncscsoport története során folyamatosan változott prioritása, tagösszetétele. A mostani tagság egy „nagy családként” működik. Összetartó közösségében együtt táncolnak gyerekek, szülők, unokák. A vezetőség igyekszik a fellépéseken és próbákon kívül olyan programokat kínálni, amelyben a család minden tagja jól érezheti magát.

Fél évszázad alatt a legkülönbözőbb

nehézségekkel kellett megküzdeniük a vezetőknek és a tagoknak. Számunkra a legnagyobb kihívást a pandémia alatti lezárások okozták. Utánpótlás csoportunk a Covid utolsó hulláma után 7 főre apadt.

Most 15 fő lelkes gyermek alkotja a „Mütyürkék” csapatát. Velük a nyár folyamán továbbképzést tartottunk, hogy megismerkedjenek Zengővár-

elérhetővé szeretnénk tenni és bővíteni.

Felnőtt csoportunkban is folyamatos a létszámnövekedés, megközelítőleg 50 főt tesz ki, és nagy örömminkre a Köpüfa zenekar is bővül.

A 2000-2010-es években szinte minden hétvégén volt legalább 1 fellépésünk. 2020-ban ezen huszárvágást ejtett a világjárvány. 2022-ben már normalizálódni látszik a helyzet, 13 fellépéssel számolhatunk (Zengővárkony, Erzsébet, Drávaszabolcs, Kozármisleny, Szentendre, Kopács, Kajdacs, Erdősmecke, Laskó, Pécsvárad).

Folyamatosan nyújtunk be pályázatokat, melyek összegéből vi- seletet, kiegészítőket is tudtunk vásárolni és restauráltattuk a menyasz- szonyi ruhát.

Nagy kihívást jelentett az is, hogy próbáinkat más hely- színre kellett szerveznünk. Nagyon hálásak vagyunk Erzsébet községnek a befogadásért, hogy rendelkezésünkre bocsátották frissen felújított kultúrházukat. Nagyon várjuk, hogy ismét „szülő- falunkban” gyűlhes- sünk össze péntekenként próbára, a megszokott időben.

A csoport vezetősége

Szeretettel várjuk Zengővárkony lakosságát az 50 éves jubileumi rendezvényünkre, melyet **2022. Október 8-án** tartunk a falurétben!

15:00 Koszorúzás Császár János emléktáblájánál

15:15 Koszorúzás Töttös Sándor emléktáblájánál, utána karikázó a templom előtti téren

16:00 Ünnepi műsor kezdete

20:00 Bál a Harold zenekarral

(Meghívott vendégek számára ingyenes, egyébként 1500 Ft/fő)

kony hagyományával. Amennyiben az anyagiak engedik, ezt a tevékenységünket a nem táncscsoportos zengővárkonyi gyermekek részére is

...ÉS MÚLTJA

Az 1972-ben alakult zengővárkonyi néptáncscsoport, mely mai formájában Zengővárkonyi Hagyományörző Művelődési Egyesületként aktívan működik, immár 50 éve fáradozik azon, hogy őrizze és bemutassa Zengővárkony hagyományait, ápolja kultúráját. Jubileumi írásunkban a csoport egykori vezetői és hozzátartozói mesélnek elmúlt, csodás korokról.

Ácsné Dr. Császár Piroksa írása: Abban az apró faluban, ahol 1932-ben megalakult a BOKRETA táncscsoport, a zenekar, ahol Vármegyei verseny díjas (arany, ezüst, bronz) kórusok működtek, ahol országos hírvő szövő, mütyürke hímvő és faragó csoport volt, ahol sikerrel tájoltak színi előadásokkal, ahol ma is teremnek a 90 éve nemesített gyümölcsfák, ahol ma- guknak kultúrházat építettek és ahol a

Sárközben nevelkedett Császár János volt a kántortanító nem gyökerelenül jött létre 1972-ben a PÁVAKÖR.

Bár a faluból a kántorság miatt fe- gyelmivel eltávolítva, az 1956-os börtönből szabadulva, cementzsákok cipelése alatt megrokkant súlyos be- tegséget túlélve, - Boris Sándor egy- kori polgármester emléktábla avató beszédét idézve - „megmaradt a vár- konyiakért rajongó szeretete... Pécs- ről kiutazva addig járt a tanítványait győzködni, hogy sikerült összeverbú- válni - most már az unokákból, fia- ikból - egy táncscsoportot. Hangszert szerez és megszervezi a zenekart is, kottát, hangszert sosem látott öre- gek és fiatalok tanításával”. 1974. évi Pécsvárad Leányvásár országos ver- senyén fellépve már bronz fokozatot szereznek. 1975-ben - betegsége miatt - átadta a vezetést tehetséges tanítvá-

nyának Töttös Sándornak, aki évti- zedeken keresztül óriási sikert aratott határainkon túl is a táncscsoporttal.

Töttös Sándorné visszaemlékezése: A Császár Tanító Úr nagyon szerette Zengővárkonyt, és még idősen, bete- gen is kijárt a faluba. 1970-ben egyszer csak azzal jött hozzánk, hogy alakít- sunk egy Gyöngyösbokrétát. Koráb- ban már működött Gyöngyösbokréta a faluban, csak persze most már az eredeti tagok gyerekeiből szeretett vol- na egy csoportot alakítani. Mivel Sán- dor is és én is a tanítványai voltunk, mi is mentünk. János bácsi próbálta mu- tatni, hogy mit csináljunk, amennyire még tudta, de hívott más időseket is, például Papp Sanyi édesanyját, és ak- kor ők mutatták. Elmentünk az idő- sekhez, akik régen táncoltak, és őket is megkérdeztük.

Az első fellépésünk Pécsváradon

volt. Akkor már Andrásfalvy (Prof. dr. Andrásfalvy Bertalan, néprajzkutató - a szerk.) kezdett szervezkedni, hogy jó lenne a régi hagyományból valamit létrehozni. Ha most mutatna valaki arról egy felvételt, hát oda se mernék nézni. Még fehér harisnyánk se volt, mert hát nem lehetett azért bármit kapni akkor. Nejlonharisnyában léptünk fel. Ezen a fellépésen kaptunk egy oklevelet, de ez már hatalmas öröm volt mindannyiunknak, János bácsinak is. Miután ő kórházba került, nagy kérdés volt, hogy hogyan tovább? Ekkor bízta rá Sándorra a csoport vezetését, aki teljes lelkesedéssel vetette bele magát a munkába. Andrásfalvy Bertalan sokat jött hozzánk, segített, tanácsokat adott. Egyszer össze is kaptak Sándorral, mert nem értette, hogy miért ragaszkodik a rézfúvós zenekarhoz. De nem sokkal előtte kaptunk egy fényképet, amin még az évszám is rajta volt, és azon meg tudtuk neki mutatni, hogy Várkonyban mindig is fúvószenekar volt. Így engedték meg végül, hogy ez legyen.

Sándor tejipari technikus végzettséggel a pécsi nagy tejüzemben dolgozott 22 évig, de betegség miatt nem marad-

1981 - Ohrid, Jugoszlávia

hatott ott. Ekkor került át a Pécsváradi Művelődési Központba Dretzky Kati mellé. Ők csinálták a Leányvásárból igazi nagy ünnepet. Az érkező táncscsoportoknak kellett volna valamilyen ajándékot adni, de hát nem volt pénz. Sándor lehozatta a szövőszéket a padlásról. Segítséggel összeraktuk, fölvetettük, és azon szőtt kis terítőket, az volt az ajándék. A zsűritagok, akik Budapestről érkeztek mindjárt felfigyeltek rá, és kérdezték, hogy ki készítette a szőtttest. Később aztán a Néprajzi Múzeumból is segítettek a munkáját, és volt olyan csodás szöttese Sándornak, mellyel a sárközi nagydíjat is megnyerte. Ő vezette a TSZ által működtetett szövőműhelyt a tájházban.

Sándor 30 évig vitte a táncscsoportot töretlen lelkesedéssel, hatalmas elhivatottsággal. Az évek alatt rengeteg helyre eljutottunk Magyarországon és külföldön. Az első külföldi utunk a jugoszláviai Ohridban volt. Nem tudom pontosan, hogy mi alapján választották ki a csoportot erre az útra, de akkor már olyan színvonalon táncoltunk, hogy amikor egy szekszárdi versenyen nem

mi kaptuk az aranyat, mindenki sírt, akkora csalódás volt. Törökországból elhoztuk a legszebb népviselet díját is. Jártunk Spanyolországban, Lengyelországban, Németországban, Franciaországban... számtalan helyen.

Nehéz, de csodálatos 30 év volt, melyben mindvégig kitartottam Sán-

A '70-es években Pécsváradi Leányvásáron

dor mellett.

Galambosné Fónai Éva emlékezése:

1984-ben költözünk Pécsváradra, a lányom akkor 5. osztályos volt, és elmentem Töttös Sándorhoz a pécsváradi művelődési házba, hogy megkérdezzem, nem tervez-e gyerekcsoportot indítani. Ez elindította a gondolatot, és a barátokból, osztálytársakból összeállt egy csapat. Mivel én a pécsváradi iskolában dolgoztam, onnan is tudtam toborozni a fiatal kis táncosokat, zeneszereket, így ez nagy előny volt. Eleinte még csak mint szülő vettem részt a csoport életében. A viszonyom akkor fűződött szorosabbra a táncscsoporttal, amikor Ukrajnába utaztak, és Sándor felkért tolmácsnak. Persze, nem csak tolmács voltam, hanem "anyjuk helyett anyjuk is".

1991. márciusában vált egyesületté a csoport, hiszen akkor már az új rendszerben, egyesületeket lehetett alakítani. Számomra az egyesülettel való tevékenykedés egy nagyon segítő munka volt, mert akkor halt meg a férjem. Ez terelte el egy kicsit a gondolataimat is. Sándorral a kettőnk munkakapcsolata is jól működött, mivel ő lobbánékony típus volt, és én voltam a "villámhárító", ha valamin felidegesítette magát. 13 évig voltam az egyesület elnöke, és amikor Sándor betegeskedni kezdett, akkor már én is kicsit elfáradtam, ekkor hagytam abba. Minden nehézséggel együtt ezek tartalmas, szép évek voltak. Mai napig szívesen emlékszünk vissza egy-egy vicces sztorira a lányommal. Ilyen például az egyik történet, mely egy próbához kapcsolódik. Megint a szokásos helyzet állt elő. Sokan késtek, többen hiányoztak, Sándorban kezdett felmenni a pumpa, és kezdte mondani a magáét. Nekiállt a szokásos "hegyi beszédnek", amitől szép lassan elhalált és magába szállt a társaság, amikor egyszer nyílt az ajtó, és belépett rajta Györfi Kálmán frissen dauerolt hajjal. Mindenki kipukkadt a nevetéstől. Sándor folytatta, újabb feszült csend...nyílt

az ajtó, és beoldalgott rajta Papp Lajos bácsi a dobos, aki szemben lakott. Na, onnantól megállíthatatlan volt a kacagás, lóttek a hegyi beszédnek.

1992-ben Ukrajnában gyárlátogatáson is voltunk, ahol egy harisnyagyárban kellett táncolnunk. Mindenki kapott ajándékba egy pamutharisnyát, ami akkora volt, hogy a nyakunkig ért. Sándor előadta, hogy azért praktikus, mert ha nyakig felhúzzuk, akkor fodros blúz lesz belőle. Szencziósan adta elő. De persze, mikor hideg lett, minden lány felhúzta. Az ukránoknak annyira tetszettünk egyébként, hogy megígérték, hogy ellátogatnak hozzánk. Térképük nem volt, én mondtam el nekik, hogyan lehet idetalálni. Egyik vasárnap reggel fél 8-kor csöngetnek, ott áll az ajtóban Anja, hogy megjöttek két busszal. Még telefonunk se volt akkor, Écít ébresztettem, hogy szaladjon körbe, szóljon mindenkinek, hogy itt vannak az oroszok...

A rendszerváltás előtt az ÁFÉSZ tartott fenn bennünket, meg innen-onnan jöttek támogatások, de alapvetően nem volt semmi pénze a csoportnak. Az egyesület alakulása után aztán én írtam a pályázatokat, eleinte még kézzel, és volt például, hogy régi ruhára kaptunk 100.000 Ft-ot, ami akkor nagy pénz volt. Lejártunk hetente Harkányba is és egy ideig a Sliven étterembe táncolni, így önfenntartóan tu-

Töttös Sándor tanítványaival a '90-es években

dott működni a csoport. Egy idő után sikerült a pécsváradi önkormányzattól is támogatáshoz jutni. Volt olyan időszak is, hogy 70 fő volt a taglétszám.

Szép évek voltak, melyekre szívesen emlékszem vissza, és azt kell mondanom, hogy olyan vezető többé nem lesz, amilyen Töttös Sándor volt, mert neki az egész élete volt a táncscsoport.

Tóth Gábor emlékezése:

Gyerekként kerültem be a táncscsoport zenekarába. 13 éves voltam, és a pécsváradi zeneiskolában tanultam trombitálni. A táncscsoportnak szüksége volt trombitásokra, ezért hívtak, és örömmel mentem. Eleinte

csak zenészként ténykedtem, de aztán volt olyan is, hogy kevés volt a táncos fiú egy-egy alkalommal, ezért Gyöngyös Gaborral együtt beöltöztünk, és táncoltunk is. Volt aztán olyan is, hogy dobosunk nem volt, akkor doboltam, vagy ha mélyrezes hiányzott, akkor tenoroztam. Egyszerrel mindig ott segítettem, ahol szükség volt rám. Ahogy Sanyi bácsi kezdett betegeskedni, és kevésbé volt már aktív, gyakran előfordult, hogy már nem tudott eljönni egy próbára vagy szereplésre, és ilyenkor mindig engem hívott, és rám bízta a csoportot. Így alakult ki az, hogy a 2000-es évek elején 2 évig gyakorlatilag együtt vezettük a csoportot. Bár én nem tudtam, de ekkor ő már arra készült, hogy nekem adja majd át a stafétát. Gyakran ültem náluk órákig, tanulmányoztuk a koreográfiákat. Videófelvételeket néztünk végig újra és újra, elemeztük őket, hogy mi volt jó, mi nem. Hosszú oldalakat írtam tele a viselet minden kicsi részletéről, és minden tudnivalóról. Ha mentünk valahova, mindenhol bemutatott engem a fontosabb kapcsolattartóknak, a díjakat a színpadon már én vettem át. Így lett végül, hogy 2003-ban egy évváró buli alkalmával Sanyi bácsi elbúcsúzott az egyesülettől, és engem bízott meg, mint utódját. Számomra ez nagyon hirtelen jött, és nem is tudtam rögtön mit kezdeni a helyzettel. Elképesztő, hogy tagként csak az az ember dolga, hogy elmenjen szerepelni, és kész. Vezetőként viszont hihetetlenül sok szervezést, háttérmunkát igényel egy csoport fenntartása. Borzasztó sok időt kíván egy vezetőtől ez a munka, és hatalmas felelősség. Nehezen szántam rá magam, és hittem el, hogy ez jó lesz. El sem tudtam eleinte képzelni, hogy hogy egyeztessem össze a magánéletemmel. Aztán lassan belerázódtam.

Az évek alatt voltak nyári táboraink, külföldi útjaink, szép élményekkel gazdagodtunk. Hangsúlyosnak tartottam, hogy mindig legyenek a csoportnak külföldi utazásai, mert tudtam, hogy az egy hatalmas vonzerő, nagy motiváció a tagok számára. A külföldre induló busz mindig tele volt, és könnyebben lehetett úgy tagokat is toborozni, ha meséltünk ezekről a lehetőségekről. Jártunk is a pécsváradi iskolába, zeneiskolába toborozni. Igyekeztem fenntartani a jó kapcsolatot velük is.

5 évig vezettem a csoportot. Hol nehezebb, hol könnyebb volt, de mindig sok segítséget kaptam Galambos Éva nénitől és Józsa-Papp Évától.

Józsa-Papp Éva emlékezése:

Már kicsi gyerekként kapcsolatba kerültem a tánccsoporttal, hiszen a kultúrházzal szemben laktunk. Minden pénteken kint lógtunk a kerítésen Frick Kingával, és beszélgettünk a táncosok-

kal, hallgattuk a próbát, énekeltük a dalokat. 8 éves voltam, amikor Sanyi bácsi elkezdte szervezni az utánpótlás csoportot, és nagy örömmel mentünk a barátnőikkel. Nem voltunk túl sokan eleinte, de aztán egyre bővült a csapat. Utólag gondolva szerintem Sanyi bácsinak akkor még fogalma sem volt róla, hogy mit csináljon ilyen kicsikkel, de nagyon jól ráérezett, mert nagyon szerettünk járni. Abban az időben ez volt a szórakozásunk. Olyan is volt, hogy összedolgoztak Marica óvónénivel és Erzsi tanító nénivel, akik segítettek. Gyakoroltak velünk, betanították a dalokat. Amikor aztán a pécsváradi iskolában elkezdődött a toborzás, nagyon sokan lettünk.

12 éves korunk körül kezdtünk a nagyok közé járni. Sanyi bácsi válogatta ki, hogy ki az, aki már táncolhat a nagyoknál. Mentünk Harkányba, külföldre is.

Két megszakítás volt számomra, egyszerű betegség miatt, és utána amikor a főiskolára jártam.

2005-ben keresett meg aztán Tóth Gábor, aki akkor már átvette a vezetést, és Galambos Éva néni, hogy segítsék be. Ekkor kezdtem el az utánpótlás csoportot építeni, és ezzel együtt az elnökséget is elvállaltam.

Voltunk együtt Spanyolországban, hát kalandos út volt. Elvették az útleveleinket, betörték a busz ajtaját. Voltak izgalmas történetek.

Ezután jött a váltás 2008-ban, Mohácsi Pityu vette át a vezetést, aki megkért, hogy maradjak elnökként a csoport élén. Úgy éreztem, hogy maradnom kell, és magaménak éreztem a feladatot, ezért örömmel vállaltam a munkát a továbbiakban is. 8 évig dolgoztunk együtt, egészen 2016-ig. Hosszú Atti-

2003 - Lengyelország

la volt a gazdasági vezető, és nagyon eredményesen tudtunk így együtt dolgozni. Szép és tartalmas évek voltak, sokat dolgoztunk, de megérte, mert sikernek éltem meg, hogy a 6 éves-től egészen az asszonyokig mindenki együtt táncolt, és szívesen jöttek. A csillagokat le lehetett hozni a csoporttal, azt hiszem.

Kár, hogy hirtelen szakadt meg a közös munka, de hiszem, hogy így kellett lennie. Most az iskola tölti ki minden időmet, és itt tudom továbbadni a ha-

gyományokat a gyerekeknek.

Mohácsi István emlékezése:

Amikor a tánccsoport megalakult, én 5 éves voltam. Akkoriban nem sok szórakozási lehetőségünk volt falun, és ez remek alkalomnak bizonyult, hogy összejárjunk, így szüleim is csatlakoztak. Édesanyám decsi származású volt, és amikor először ment a tánccsoport Szekszárdra a szüreti felvonulásra táncolni, én akkor debütáltam velük. A próbák akkor még együtt voltak gyerekeknek, felnőtteknek, és nem is igazán csak próbák voltak, inkább afféle találkozások, közösségi alkalmak. Azokban a társadalmilag elnyomott időkben ez hiánypótló volt. Elképesztő lehetőség volt ez abból a szempontból is, hogy elkezdtünk utazni. Először csak itt a környéken, aztán egyre messzebb az országban, mígnem már külföldi utakra is eljutottunk. A '80-as évektől kezdve sokat jártunk Jugoszláviába (Ohrid, Eszék, Szentlászló, Csúza, Kopács...), de voltunk Törökországban, Franciaországban, Lengyelországban, Olaszországban, Görögországban... és folytathatnám. Ez abban az időben szinte hihetetlen volt. A pécsváradi TSZ és ÁFÉSZ fedezte azokat az utakat, persze tőlük is mindig kellett vinni kísérőket az utakra.

Eleinte mint táncos vettem részt a csoportban, de aztán elkezdtem járni a pécsváradi zeneiskolába, és megtanultam trombitálni. Ezután álltam át a zenekarba. '83-'84-ben népzenei kurzusra is jártam Bonyhádra Halmos Bélához, Sebők Ferenchez. Mivel ott csak vonósokat tanítottak, ezért nagybőgőzni tanultam. Így lett népzenei képesítésem nagybőgőre. Akkor persze nem éreztem, hogy micsoda hatalmas dolog ilyen emberektől tanulni. Ez egy nagy élmény volt, és sok ismeretségem származik abból az időből.

Sanyi bácsi nagyon jó volt abban, hogy a szövetségeknél, az intézetnél mindenki ismerje a csoportot. Mindenkiel megismerkedett, aki számított. Minden néptáncfalalkozón részt vettünk. Ami létező díj volt, azt mindent elhoztunk abban az időben.

Többszörös Nívó-díjat kapott a tánccsoport, külön Nívó-díjjal jutalmazták a zenekart is. Örökös Kiváló Együttes címmel is büszkélkedhettünk.

Töttös Sándor munkáját dicséri az is, hogy '72-től kezdve a hagyományok alapján meghatározta a pontos zengővárványi viseletet. Szinte egy kis manufaktúra volt nála otthon. Gyűjtötte, készítette, javította a ruhákat, kiegészítőket.

Volt egy időszak az életemben, amikor kimaradtam a csoportból, mert

dolgoztam, zenekarban nezeltem, nem tudtam ezzel összeegyeztetni. Aztán a 2000-es években észrevettem, hogy sok olyan idős zenész van, aki még tudna zenélni, csak már nincs neki hol. Ekkor hívtam életre a ZengőVárad rezsesbandát. Az átlagéletkor 64 év volt, de csak azért, mert magamat is beleszámoltam. Fantasztikus volt velük együtt dolgozni. Mind jól éreztük magunkat, és előjöttek olyan dalok, amiket valaha

én is ismertem, de már elfelejtkeztem róluk, ők viszont még tudták játszani. Ezután kezdtük a lányvásáron megszervezni a Zengő Rezeket, amiben büszkén mondhatom, hogy a fiatal zenészek, zeneiskolás gyerekek is örömmel vesznek részt mind a mai napig.

2008 nyarán jutott eszembe, hogy a Pécsváradi Várban szervezek egy arató műsort. Akkor még mint külsős kerestem meg a várkonyi és a hosszúhetényi táncsoportot az ötlettel. A két csoporttal és a sok zenésszel egy nagyon szép és nagyszabású műsor lett. Fontosnak tartom azt is, hogy a valódi falusi élet egy szeletét mutattuk be a műsorunkkal. Miután én lettem a művészeti vezető, akkor is több ilyen műsort állítottunk össze. Például a Disznótörő vagy a Örök élet kerek fája című műsorok.

2008 év őszen lettem a csoport művészeti vezetője, és 2016-ig vezettem a csoportot Józsa-Papp Évával közösen. Szép és maradandó dolgokat alkottunk. Minősítésre is vittük a csoportot a Gesztenyeszüret műsor átalakított verziójával. Jó minősítést kaptunk, bár kiválóvá vártunk. Ez belőlünk inkább azt váltotta ki, hogy még keményebben dolgoztunk, hogy kijavítsuk a hibáinkat. Jártunk a Muharay Elemér Népművészeti Szövetség

2009 - Sárközi forgatag, Zengővárkony

továbbképzéseire, tartottuk a kapcsolatot a Hagyományok Házával, és ez sokban segítette a fejlődésünket, és nagy ugródeszkát jelentett. Átjutottunk el például Veronába a Külügyminisztériummal és a Magyar Állami Népi Együttessel. Átjutottunk be a Nemzeti Táncgyűttes Kiegyezés műsorába, ami hatalmas élmény volt a mi amatőr csoportunknak.

Az országos szövetségnek való "megfelelésen" kívül azt is fontosnak éreztem, hogy olyan helyi közösségi alkalmakat szervezzünk, melyek építik a csapatszellemet, és összetartják a közösséget. Így születtek a karácsonyi műsorok, farsangi bálók, évszázó rendezvények és nem utolsósorban a Sütt Gesztenyés Lukács Nap ötlete is. Ez

utóbbira a mai napig büszke vagyok, mert állítom, hogy nincs még egy olyan rendezvény az országban, mely így szerveződik a szelídgesztenye köré. Hiszen, ha valaki Zengővárkonyra gondol, rögtön a gesztenye jut eszébe. Ezzel a rendezvénnyel gyakorlatilag tálán kínáltuk az élményt az érdeklődőknek, mert egyben láthatják, hogy milyen hagyományok szerveződnek a gesztenye köré nálunk, sőt még meg is kóstolhatják a termést.

Ha egy élményt kellene kiemelnem a 8 évből, az az a pillanat, amikor 2015-ben Százhalombattán átvehette az együttes a Muharay díjat, mellyel évente egyetlen hagyományörző csoportot díjaznak az országban. Ez igen magas elismerés. Ott úgy láttam, hogy lehetnek konfliktusok, nehézségek, de akkor aki ott volt Zengővárkonyból, az mind egyet érzett. Nekem ez egy nagyon felemelő pillanat volt, melyre szívesen emlékszem. Sajnálom, hogy 2016-ban véget ért a közös munkám az egyesülettel, de természetesen a zengővárkonyi hagyományok ugyanolyan fontosak maradtak a számomra. Ezért alapítottuk meg a Töttös Sándor Zengővárkony Kultúrájáért Alapítványt. Most ennek keretében dolgozunk új ötleteken. Óvodában tanítjuk a néptáncot, dalkört is szerveztünk. És még a jövőre vonatkozóan is nagyon sok tervünk van.

Szerkesztette: Fülöp Szilvia

ÚJDONSÁGOK GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBEN

Az október 2-i hálaadó istentiszteletet követő szeretetvendégség alkalmával vehette először birtokba a zengővárkonyi református gyülekezet a Magyar Falu Program keretében megújult, modern és szép közösségi teret.

A mostani felújítás és megújulás örvendetes módon már nem az első volt az elmúlt évek során a közösségünk életében. 2014-ben a Darányi Ignác Terv keretében kerülhetett sor a templom külső felújítására, mely során megszüntették a komolyabb repedéseket, felújították a homlokzatot, és több évtizedes hiányt pótolva ereszcsonnát is kapott az épület. A mennyezeti boltív tehermentesítésére és az új harangvezérlő mechanika beépítésére is ekkor kerülhetett sor. Ugyanebben az évben került sor a templom támfal kerítésének újrabeépítésére is, ami szinte teljes mértékig önerőből készült el jelentős tehervállalással.

2019 és 2022 között nagy ívű felújítások folytak a parókia épületén, mely során többek között napelemrendszert telepítettek, kicserélték a nyílászárók egy részét, megújult a parókia fűtése,

valamint a cserépfedés a szerkezet részleges felújításával, és térköburkolatot kapott az udvar egy része.

2022-ben közegeházi támogatásból újítottuk fel a parókia déli és keleti homlokzatát.

A már említett Magyar Falu Program pályázatán gyülekezetünk támogatást nyert a Fülep-Császári emlékszobák felújítására, közösségi tér kialakítására. Tervek szerint a szobákban továbbra is őrizzük Fülep Lajos tudós lelkipásztor és Császári János kántortanító emlékét, ugyanakkor a kiállítótér funkciót csökkentve a rendeltetését tekintve meghatározóan közösségi térként tervezzük használni az említett tereket. A családi istentiszteletek utáni gyerekfoglalkozá-

sok, a téli istentiszteletek, bibliaórák és egyéb gyülekezeti rétegalkalmak kiváló helyszíne lesz az új tér. A hagyományos térkialakítással részben szakítva fejlesztésünk eredményeként a templomkertből megközelíthető vizes blokkot is kialakítottunk, ezzel is gondolva minden generációra. A felújítással érintett összes belső tér padlófűtést kapott, amit energia- és költséghatékony fűtésrendszer támogat. A templomkert egy kisebb része térkövezést kapott, ami a gyülekezeti alkalmak számára megnövekedett hasznos teret jelent.

A külső- és belső közösségi tér további fejlesztésére adományokat hálas szívvel fogadunk, melyhez a technikai információ a következő:

Bankszámla számunk:
71800147-11124780
Számlatulajdonos neve:
Zengővárkony-Nagypall Református
Társaság
Közlemény rovatba kérjük feltüntetni:
„Céladomány felújítás támogatására”

Gyórfi Bálint, lelkipásztor

MEGNYÍLT A TÁJHÁZ ÉS A SZALMA-KINCSTÁR ÚJ KIÁLLÍTÁSA

Több hónapos előkészítő munka, szervezés után 2022. szeptember 3-án új helyén, a Tájház négy helyiségében, ünnepélyes keretek között megnyílt a felújított és újjá varázsolt Szalma-Kincs-Tár gyűjtemény. A helyváltoztatás lehetőséget adott nem csak a kb. 600 tárgy megtisztítására, restaurálására, de a kiállítás tematikájának, bemutatási módjának az újragondolására is. Köszönet a sok zengővárkonyi segítőnek, akik lehetővé tették a tárgyak költözését és zuhanyoztatását. Még egy balmazújvárosi látogató csoport is kézbe vehette a különleges tárgyakat, egy kis cipekedés fejében. Igyekeztünk interaktívvá is varázsolni a kiállítást, így QR kódok segítségével olvashatunk sok érdekes háttéranyagot a kiállított tárgyról, mely háttéranyagok feltöltése jelenleg is folyik.

A régi istállóépülettől nehéz volt megvalni, hisz húsz évig ott gyarapodott, szépült a gyűjtemény, volt vizesblokk és eladótér is. A Tájház adottságait igyekeztünk kihasználni és a nehézségeket legyőzni, így jött létre az új, modern kiállítás az Önkormányzat kérésére és támogatásával, Borbényi M. Éva szakavatott rendezői és Tüskés Tünde szakmai munkájának eredményeként.

A megnyitóra több százan eljöttek az ország távoli településeiről is, ezzel természetesen az alkotók és a húsz éves múze-

um előtt. Burján István a Janus Pannoni Múzeum főmuzeológusa megnyitó beszédében háláját fejezte ki, hogy a Szalma-Kincs-Tár több nagy múzeum gondját veszi át, hiszen ott sokszor nem tudják szakszerűen tárolni ezeket a törekeny vagy nagy méretű, kalászos szalmamunkákat. Négyes Tímea MMA ösztöndíjas alkotó a Szalma-Kincs-Tárat a gyűjtő negyedik gyermekének nevezte, s az eltelt 20 év szakmai rendezvényeit méltatta.

Bárány Mara szakoktató hangsúlyozta, hogy ez az Európában egyedülálló gyűjtemény milyen művészi és hagyományörző értékeket kínál a látogatóknak. A megnyitó programját a Zengővárkonyi Hagyományörző Művelődési Egyesület és a Köpüfa Zenekar műsora színesítette. A múzeumot hivatalosan Fülöp Csaba polgármester és Burján István avatták föl és adták át a falu lakóinak és a látogatóknak. Ezután sokan vettek részt Tüskés Tünde tárlatvezetésén és fényképezkedtek a Tájház tornácán.

Az érdeklődők egész nap kézműveskedhettek a Pest-Budai Kézműves és

Népművészeti Egyesület alkotóival, játszhattak a népi játékokkal, megcsodálhatták a hajdúnánási és más kézművesek portékáit, délután szakmai előadásokat és kenyeres meséket hallgathattak. A nap várva várt eseménye a kenyérsütő verseny eredményhirdetése volt, előtte a zengővárkonyi Dalos Pacsirták Dalkör szórakoztatta a vendégeket.

Sok eddig raktárban levő tárgy is bemutatásra került (pl. 183 db karácsonyfadísz, különleges kalapok), így érdemes újból ellátogatni a Szalma-Kincs-Tárba. Néhány új szerzeménnyel is gazdagodott a múzeum, pl. egy kézimalommal öröklhetnek gabonát az érdeklődők és mobildíszek készítésére alkalmas szalmát tartalmazó tudáspróbával sétálhatnak körbe a gyerekek. Tervezünk múzeumpedagógiai foglalkozásokat, szalmafonó bemutatókat, nyári táborokat is, hogy minél többen saját tapasztalatot szerezzenek a gabonaszár megmunkálásának szépségéről és sokféle lehetőségéről.

A kultúra sosem termel pénzt, mégis az életünk szerves része. A Szalma-Kincs-Tár Mesterség és Művészet kiállítása szemet, lelket gyönyörködtet és gazdagít. Bízunk abban, hogy a három múzeum egy udvarba kerülésével a látogatók száma is növekedni fog.

Tüskés Tünde,
a Szalma-Kincs-Tár alapítója

KERTÉSZKEDJÜNK TUDATOSAN: A TERMŐTALAJ MEGÓVÁSA

Ilyenkor, ősszel állunk neki kertünkben is a „nagy-takarításnak”. Begyűjtjük a magokat virágainkról és zöldségeinkről, (ha valakinek van articsókája, az készüljön lepkehálóval a magok elkapására).

Tő osztással szaporíthatjuk a lágyszárú évelőinket és még a muskátli szaporításáról sem késtünk le. A nyáron kirakott hibiszkuszokat és futómuskátlikat visszavágom, felkészítve a téli pihenésre, majd a levágott hajtásokat cserépbe dugványozom és ha szerencsés vagyok, tavaszra rengeteg muskátlim és hibiszkuszom lesz.

Ne feledkezzünk meg a fagyérzékeny növényeink takarásáról sem, amit általában én szalmával oldok meg. Akik még nem készítettek komposztálót,

most itt a megfelelő alkalom rá, hiszen az elszáradt növények és a lehulló falevelek remek alapanyaga lesz komposztunknak. Tisztítsuk meg veteményesünk talaját az elszáradt növényektől. A beteg növények sose kerüljenek a komposztunkba, mert azzal megfertőzzük azt.

Ma már egyre többen alkalmazznak talajtakaró növényeket a termőföld javítására (mézontófü, hajdina, lóhere, mustár, biborhere, ...stb), ezeket is most kell elvetni, télire takarja a földet és tavaszra megfelelő zöldtrágya. Ezzel a módszerrel nem tömörül be a föld, és biztosítja az egészséges talajélet körülményeit. Ezek a növények tápanyagokat kötnek meg, a pillangósok-nitrogént, a keresztesvirágúak-kén

és bór, de megakadályozzák az eróziót és a tápanyagok lemosódását, csökkentik a felszín alatti vizek nitrát terhelését. Gyökérzetükkel pedig a talajbetegségek megelőzésében segítenek, így javítják a hasznos talajlakók (földgiliszták, gombák, baktériumok) életterét. Megakadályozzák a gyomosodást, így kiváltják a különböző gyomirtók használatát. Biomasszát adnak, a humuszképződés forrásául szolgálnak. Jó hír az állattartóknak, néhány ilyen talajtakaró növényt takarmánynövénynek is használhatják. A legtöbb faj kiváló nektárforrás a méheknek, méhlegelőt biztosítva. Szóval érdemes meggondolni, hogy ásunk, vegyszerezünk vagy inkább használjuk ezeket a csodás növényeket veteményesünk talajának feljavítására.

Jó kertészkedést kívánunk!

C.S. Judith

KÖZTÜNK TANÍTANAK

MILOTTA PÉTERREL KOVÁCS-MADAI ZSUZSANNA BESZÉLGETETT

KÖZTÜNK ÉLNEK rovatunkat - rendhagyó módon - KÖZTÜNK TANÍTANAK címre változtattuk. Ennek aktualitása az volt, hogy a Pécsi Református Kollégium Zengővárkonyi Általános Iskolájában az idei tanévtől az 5. osztályos gyermekek is megkezdheték felső tagozatos tanulmányaikat, aminek köszönhetően 17 főre bővült az iskola tanári közössége. Ebből egy pedagógus különösen nagy lendülettel vetette bele magát a kihívásokkal teli munkába.

Kovács-Madai Zsuzsanna, mint Zengővárkonyban élő szülő beszélget Milotta Péterrel, az iskola új testnevelő tanárával.

Zs: Kedves Péter! A gyermekeim-től, Domostól és Lottitól már sok jót hallottam rólad. A mindennapi testnevelés órákat nagyon szeretik, még ha sokszor fárasztóak is. A délutáni tanulószobában pedig még inkább megismernek téged a felsős gyerekek. A személyedet kedves, játékos, sportos, határozott és szigorú jelzőkkel illették. Szülőként úgy gondolom, éppen ilyen testnevelő tanárra volt szüksége az iskolának. Te hogyan ítéled meg, mi jellemez téged leginkább? Mutatkozz be kérlek néhány szóval.

P: 45 éves vagyok, Bogád mellett élek feleségemmel és majdnem 2 éves kislányunkkal, Dorinával. Hogy mi jellemez? Az egyenes beszéd. A kihívások és extrém sportok szeretete, a segítségnyújtás, önkénteskedés, a családom szeretete.

Zs: Hogyan talált rád az iskolavezető? Kérlek mesélj az előzményekről és magadról!

P: Úgy tudom, hogy a tavasz folyamán nagy keresés indult az új tanárok iránt. Szülők is és kollégák is részt vettek az ötletelésben, míg végül megtaláltak engem. Fontosnak tartom a múltamnak minden szegmensét, de olyan sok mindenrel foglalkoztam már, hogy felsorolni is nehéz. Voltam biciklis futár, pincér, közlekedés-gépész technikus, színpadon és színpad mögött is dolgoztam, de a Duna-Dráva Nemzeti Parknál voltam barlangi túravezető és a Nevetnikék Alapítványánál is segítettem az elmúlt két évben önkéntesként. Ezenkívül 11 évig tanítottam az Abaligeti Általános Iskolában testnevelést, ahol hasznos gyakorlatra és tapasztalatra

tertem szert, hiszen hasonló létszámú osztályokat tanítottam hasonló körülmények között. Kétszeres osztályfőnök is voltam. Jelenleg pedig éppen végzős vagyok földrajz szakon az egyetemen.

Zs: Szabadidőben milyen tevékenységekkel foglalkozol?

P: Gyerekkoromtól kezdve keztem el, és sárkány hajóztam, amire később is visszatértem. Aztán egy pár bringással a 90-es években megalapítottuk a Mecseki Csontörököt, akikkel a Mecsekben mountain bike-oztunk és downhill-eztünk évekig. Aztán egy jó 15 éve a

nagy szerelem az extrém sport és a tudomány keveréke, a Barlangászat, a barlang-kutatás, amit a párommal együtt is tudunk csinálni a Mecsekben. Szeretünk még magashegyi túrázni a Dolomitokban, az Alpokban, persze mostanában a kisgyermekünk miatt ez a hobbink visszaszorul.

Abaliget környékén pedig tájékozdási futást is szerveztünk Gálos László kollégámmal, ami inkább volt 20-30 fős családi szabadidős tevékenység, mint profi edzés. Jó kapcsolatot ápolunk a Tájfutásért Alapítvánnyal, akik segítettek a pályák kijelölésében, hogy minél könnyebb legyen a kezdők számára a tájfutás. Itt a közelben térképezéssel és tájolással tudnánk kezdetben foglalkozni, a gyerekeknek is van érdeklődése ezzel kapcsolatban.

Zs: Van-e valamilyen kötődésed Zengővárkonyhoz?

P: A Nyugat-Mecsekhez több kötődésem van, a Kelet-Mecsek még felfedezésre vár. Korábban egy Mecseki Vándortábor útvonala itt végződött a Tojás-Múzeumnál, akkor voltam itt először. Ezenkívül most nyáron, amikor a Józsa-Papp Éva megmutatta az iskola adottságait. Az biztos, hogy lesznek nehézségek

a testnevelés órákon a szélsőséges időjárási viszonyokban a hiányos infrastruktúra miatt, de szeretem a kihívásokat. Őszintén szólva itt is látom a helyét egy hatszor tízes tornaszobának, egy komplexebb sport és játszoudvarnak, távolugró gödörnek, hintának és mozgásfejlesztő eszközöknek. De idővel majd talán kiforrja magát ez is. Ami fontos és nagyon jó, az a megfelelő szabadidős környezet, és ha a tantesület és a szülők támogatnak, lehet többször erdőbe, terepre kimenni a gyerekekkel. Ezenkívül vevő vagyok minden olyan ötletre, ahol a gyerekek biztonságosan mozoghatnak, sportolhatnak. A falurét is jól használható száraz időszakban, és a jövőben épülő szabadidőparkot is száz százalékban ki tudjuk majd használni.

Zs: Milyennek látod az itt tanuló gyerekeket?

P: Látom hogy nyitottak. Elhiszem, hogy miért csináljuk még a nehéz feladatokat is. Nyitottak és elfogadóak a világra, ezt emelném ki.

Zs: A szülők részéről várs-e valamilyen támogatást a munkádban?

P: Azt tartom a legfontosabbnak, hogy az órai felszerelés mindig legyen naprakész, hiszen ha csak egy gyereknek nincsen 11 fokban, ködszítálásban hosszú nadrágja, akkor nekem az egész órám felépítése összedől, mert nem tudok kültéri foglalkozást tartani. A felszerelés hiánya nagymértékben befolyásolja az előre eltervezett haladási irányt, a rögtönzés sokkal több energia mindenki részéről. Nyitott vagyok az őszinte kommunikációra mindenkiel szemben. Úgy próbálom

/Példabeszédek 22:6/Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.

felépíteni az ittlétemet, hogy minél építőbb legyen a gyerekek számára. Úgy érzem, hogy én nem csak egy testnevelő tanár vagyok, hanem a saját életem 45 évét és tapasztalataim tudom megmutatni a 8 évfolyamos nevelő munkában, hogy kicsit könnyebben álljanak neki az életnek a fiatalok. Ezzel kapcsolatban elég sok pozitív visszacsatolásom van felnőtt családos emberektől, akik gyerekként olyat tanultak tőlem, amit felnőttként kamatoztatni tudtak.

Red-Speed-Design
Egyediség, igazi egyéniség Zengővárkony közepén!

Saját tervezésű, kézzel készült felnőtt, gyermekruhák, táskák, gyermekjátékok, babavárási takarók és kiságy párnák, egyéb termékek bababarát anyagból. Táskáink többnyire zengővárkonyi szöttekből készülnek. Mintáinkat az ősi hun motívumok újragondolásával, kézzel hímezzük.

C.S.Judith író, festő,
ruhatervező

redspeeddesign@gmail.com

Tel: 06-70/281-5702

Zengővárkony, Arany J. u. 54.

Web: rsdhu

Szelektív hulladék
elszállításának időpontjai:

október 10.
november 14.
december 12.

Zengő hírek

Felelős kiadó:
Zengővárkony Község Önkormányzata

7720 Zengővárkony, Ady E. u. 2.

Kiadásért felelős személy:

Fülöp Csaba

Szerkesztésért, tördelésért
felelős személy: Fülöp Szilvia

Hirdetésfelvétel:

polgarmester@zengovarkony.hu
06 30/985-4110

Megjelenik negyedévente 180 példányban.
ISSN 2732-3234

HÍREK A TOJÁSMÚZEUMBÓL

A Míves Tojás Múzeum a látogatás szám alakulása szempontjából kedvező nyári időszakot zárt. A látogatottság lassan közelíti a pandémia előtti idők színvonalát. Amint az idő hűvösebbre fordul, a kiránduló kedv és ezzel együtt a múzeum látogató kedv is alábbhagy. Ez nem feltétlenül igaz a helyi és környékbeli lakosokra, akik számára könnyebben elérhető kikapcsolódás a Múzeum. Az őszi, téli hónapokban csökkent nyitvatartási idő mellett lényegesen kevesebben érdeklődnek látóink iránt. Ezen időszakban van lehetőség a gyűjtemény karbantartására, rendezésére. A

lehetőség szükségszerűség is, hogy a gyűjtemény gondozásával hosszú távon fenntarthatjuk a múzeumi látvány színvonalát.

Szeptember elejétől felújított szomszédunk, a Tájház ismét látogatható. Kínálata bővült, itt nyert elhelyezést a Szalma Kincs-Tár. Örülünk a szomszédságnak, reméljük a kellemes, hasznos együttműködést.

Az év minden napján, bejelentkezéssel még a szünnepokon is, továbbra is szeretettel várjuk látogatóinkat.

Nienhaus Rózsa

KIÁLLÍTÁS MEGNYITÓ

A zengővárkonyi Gyöngyfüző Szakkör tagjai szeretettel meghívják minden kedves érdeklődőt a 2022. október 29-én 15:00-tól a Zengővárkonyi Tájházban megrendezésre kerülő időszakos kiállítás megnyitójára. A kiállításon az elmúlt év során a szakkörön készült munkák tekinthetők meg október 29. és november 13. között.

A megnyitón közreműködik Kovács-Madai Zsuzsanna fuvolaművésznő és a Zengővárkonyi Dalos Pacsirták.

Az érdeklődők a megnyitó alkalmával maguk is kipróbálhatják

a gyöngyfüzést, hiszen a szakkör nyitott. Folyamatosan várjuk a jelentkezőket, akik szívesen csatlakoznának hozzánk!

SZÜRETI MULATSÁG AZ ÓVODÁBAN

A Zengővárkonyi Gyöngyös-bokréta Óvodában már sok éve hagyomány a szüreti mulatság, melyet örömmel várnak a gyerekek és a szülők, vendégek egyaránt.

Az idei év sem volt ez alól kivétel. Szeptember 28-án reggeltől folyt a díszítés, 10 órára gyönyörű szüreti viseletbe öltöztek az óvodások. A hűvös idő miatt az énekes, táncos műsort ezúttal a csoportszobában tekinthette meg a szülők népes csapata, majd a szüreti sokaság az udvaron folytatta az ünneplést. A gyerekek leszüretelték a felakasztott szőlőfürtöket. A

legnagyobb móka a szőlőtáposás volt, persze csak alapos melegvizes lábmosás után. A legények aztán fáradtságos munkával lepréselték a szőlőt. A szőlőlé ezúttal nem a hor-

dóba, hanem mindjárt a gyerekpocakokba került.

A szüreti mulatság egy üde kis színpont az óvoda mindennapi életében, mely

az idén is szép és emlékezetes volt.

Fülöp Szilvia

